

kes gennemførte, forsaavidt de lade sig gennemføre, og det maa jo netop være Gjenstand for den næste Overveelse, saa vilde de geistlige Lønninger væsentlig komme til at bestaae af to Hoveddele, nemlig Præstegaarden og Indtægten af Præstegaardsavlingen paa den ene Side og paa den anden Side, hvad der udbetales af Lønningsfonden. Jeg antager nemlig, at naar Bortarvefastningen eller Bortforpagtningen saavel som Konverteringen af Dffer og Akcidentser ere udførte, Udbyttet deraf da skal indbetales til Lønningsfonden, som saa maa udbetale Beløbet til de Geistlige. Der savnes rigtignok i Paragraferne en Bestemmelse om, hvorvidt det bliver de Geistlige selv, der skulle have Forpagtningsafgiften, eller det skal være Lønningsfonden, ligesom der ogsaa savnes Bestemmelser om, hvorledes Dffer og Akcidentser skulle udbetales af Lønningsfonden til de Geistlige; men jeg antager foreløbig, at de overensstemmende med hele det indførte System ville indflyde i Lønningsfonden, som det udtrykkelig siges om de konverterede Dffre og Akcidentser, og altsaa derfra igjen udbetales til de Geistlige, saa at de Geistliges Lønning vil komme til at bestaae af de nævnte to Bestanddele. Dette vil jo være en langt større Bekvemmelighed og Behagelighed for de Geistlige end den nuværende Lønningsmaade. Om det derimod vil være ligesaa hensigtsmæssigt for Yderne, kunde vistnok være Tvivl underkastet; men dette maa jo gjøres til Gjenstand for nærmere Overveelse. Jeg skal ikke udtale mig videre derom, da jeg antager, at Andre i saa Henseende ville høre sig.

Jeg vil saaledes i det Hele taget slutte mig til de Grundsætninger, som ere neblagte i nærværende Lovudkast; men jeg kan dog rigtignok ikke Andet end i een Henseende slutte mig til de to ærede foregaaende Talere, nemlig forsaavidt de have fremhævet Indholdet af § 9. Det er vistnok aldeles klart, at inden de Arbejder, som de nebsatte Kommissioner skulle udføre, ere færdige, vil det være aldeles umuligt at vedtage Loven endelig, idet man ikke vil kunne danne sig nogen tydelig Forestilling om Lønningsfondens Balance, inden disse Arbejder foreligge. Man maa nemlig i saa Henseende vide, hvormeget man kan antage, at ethvert enkelt Raads Udbytte af dets Border vil være, hvad enten

dette Udbytte kommer i den ene eller anden Skikkelse, fordi Hjemmeindtægtens Størrelse væsentligt beroer derpaa, og som Følge deraf Tilskudet fra Lønningsfonden ligeledes beroer derpaa. Vel er der sat en Gjennemsnitssum som det Udbytte, en Tønde Hartkorn skulde antages at give, nemlig 80 Rd., nebsat med $\frac{1}{5}$, altsaa 64 Rd., hvorefter Lønningsfondens Tilskud til Embedet skal rette sig, men hvorvidt denne Gjennemsnitssum kan antages at være rigtig eller for lav eller for høi, er det ikke let muligt at have nogen begrundet Forestilling om, og som en Følge deraf kan man heller ikke have nogen klar Forestilling om hele Lønningsfondens Balance. Derfor svæber det Hele for en stor Deel i det Uvisse, saalænge denne Deel af Grundlaget og Materialet mangler.

Der er dernæst et andet Punkt i Lovforslaget, som de foregaaende ærede Talere ikke have fremhævet, men som jeg rigtignok mener, at man maa have Opmærksomheden henvendt paa. Begyndelsen af § 8 lyder saaledes: „De Bestemmelser i § 2, der ikke angaae selve de klassificerede Præsteembeders Løn og Alderstilløgene, bringes til Udførelse, efterhaanden som Lønningsfonden faaer de dertil fornødne Midler.“ Heri indeholdes altsaa, at de klassificerede Præsteembeders Løn og Alderstilløgene skulle under alle Omstændigheder udbetales, idet det kun bliver de øvrige i § 2 indeholdte Bestemmelser — hvilke, saavidt jeg seer, væsentlig ere de, der angaae de forskellige Raads Kapellaner — der først skal bringes til Udførelse, efterhaanden som Lønningsfonden faaer de dertil fornødne Midler. Men sammenligner man hermed Slutningen af § 12, saa faaer Sagen et andet Udseende; thi der staaer, at Loven „er at underkaste en Revision inden Udgangen af 1867, ligesom Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet kan i de aarlige Finantslove foreslaae saadanne Forandringer for de enkelte vakantblevne Præstefalds Vedkommende, hvortil der maatte være Anledning.“ Jeg kan ikke forstaae denne Bestemmelser Mening anderledes, end at den maa være sat ind for det Tilfælde, at der blev Embeder vakante, som Lønningsfonden ikke faaer sig istand til at overtage, fordi Udbetalingen til dem blev større, end den kunde overkomme, idet det da skulde